

1. Kuní mládě přichází

Dnes byl opravdu krásný sluneční den, plný bzukotu hmyzu a zpěvu malých ptáčků. Zdálo se, že nic nemůže narušit pohodu, která panovala kolem naší chaty, zvláště když má žena podávala na stůl oběd.

„Tak co máme dobrého?“ hrnul se ke stolu Alex, mladší z obou našich chlapců. „Už mám hlad!“

„Tak nemluv a jez!“ odpovídal mu s nadhledem starší Marek.. Sám se už pustil do jídla. Alex jej za tu radu bouchl do zad – přece si od staršího bráchy nenechá nic líbit!

Byla to taková rodinná idylka, prostě pohoda. Ale v tom se stalo něco neočekávaného, co rázem změnilo situaci!

Kdesi za chatou se ozvalo zanaříkání. Znělo hrozně, asi tak, jako když malé miminko křičí hlady z posledních sil, aby na sebe upozornilo. Všichni jsme v úleku strnuli.

„Co to je?“ zakoktal se Alex. Ale to už jsme všichni viděli, jak se náš jezevčík Dan žene za narušitelem poledního klidu. Bleskově jej také vyčenichal.

Jaké však bylo jeho psí překvapení, když původce zvuku objevil! Bylo jím jakési

mládě, které zřejmě zůstalo bez rodičů. Vystrkovalo hlavu

z dutého pahýlu stromu a žalostně přitom křičelo.

Jezevčík Dan cítil, že jako správný lovecký pes by měl po

mláděti skočit a bleskurychle jej zakousnout, ale cosi jej drželo zpátky. Zaraženě na mládě civěl. Dokonce si ho pěkně zblízka prohlížel!

Mládě si však psa vůbec nevšímalo, zřejmě proto, že takové nebezpečí ještě v životě nepoznalo. Dokonce se zdálo, že si psa celkem bez zájmu i prohlíželo. Pak si však vzpomnělo na předchozí činnost a začalo zas usilovně naříkat dál.

Pak se zřejmě hladové mládě rozhodlo z dutiny vylézt ven. Když už však bylo polovinou těla venku, došlo mu, že je příliš vysoko nad zemí. Místo aby zařadilo zpátečku a lezlo pozpátku zpět do dutiny, zamotalo se u vchodu a zadníma nohama bezmocně komíhalo ve vzduchu.

Na to už se pes nemohl dívat a tak svým vlastním čumákem pomohl mláděti dostat se zpátky do dutého stromu. Ale jakmile svou samaritánskou službu skončil, už se neudržel a pořádně se rozštěkal. Přivolal tím oba kluky, kteří nechali oběd obědem, přiběhli k němu a vyjeveně se dívali na mládě.

Teprve teď mě kluci
zavolali.

„Dědo, pojd', to musíš
vidět!“ táhl mě Alex od stolu.
Okamžitě jsem poznal, že jde
o mladounké kuní mládě, a
také jsem se musel okamžitě
rozhodnout.

„Kluci, na to mládě
nesahejte! Kuní máma ucítí na
mláděti lidský pach a pak
možná od něj i uteče!“

Nechali jsme tedy milé
kuňátko na pokoji, ale to

naříkalo celou noc i celý příští den. Jeho volání bylo čím dál
slabší, určitě už muselo mít ukrutný hlad!

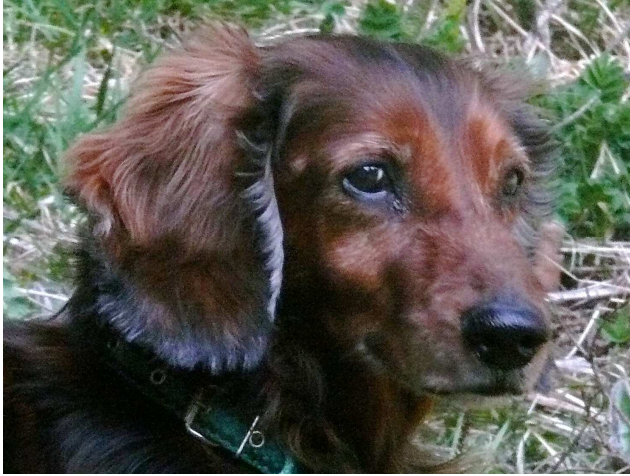
„Kde je ta máma?“ ptali se
zaražení chlapci.

„Nevím,“ odpověděl jsem.

„Tady v údolí lítají dravci, ve
dne jestřáb, v noci výr,
možná, že oba kuní rodiče
dostali. My ale budeme muset
to mládě utratit, aby se dlouho
netrápilo.“

„Co utratit?“ vyhrkl Marek. „To
je jako zabít?“

kapitulovat, zvláště když i náš pes Dan zřejmě začínal chápat, o co tu vlastně jde.

Hned jsem si uvědomil, že tak tvrdě jsem to říkat neměl. Kluci spustili nářek. „My si to mládě chceme nechat!“ topil se Alex v slzách. Marek si zase zakryl obličej a už to mluvilo za vše! Když jsem ty tvrdé raubíře takhle slyšel, musel jsem v duchu

„Tak dobře, zkusíme záchranu. Kuní mléko od jeho matky však nemáme, jen to, co je v lednici. Uvidíme!“